

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Враца, 26.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Борис К. Динев

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Въззивно гражданско дело
№ 20231400500252 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Въззивното производство е образувано въз основа на въззивна жалба,
подадена от „Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на
управление: ***, представлявано от управителите си Р. И. М. - Т. и Т. Т. В.,
чрез пълномощника си адв. А. К., САК, против решение № 62 от 12.03.2023г.,
допълнено с определение № 480 от 10.05.2023г. в частта за разноските, по
гр.д. № 1313/2022г. на Районен съд – Козлодуй, в неговата цялост, с което е
признато за установено, на основание чл. 439 вр. чл.124, ал.1 от ГПК, че И. М.
М., ЕГН ***** от ***, в качеството си на наследник на М. Т. М., ЕГН
*****, не му дължи сумата 878.28 лв., от които: 695.72 лв. - главница,
договорна лихва в размер 182.56 лв. от 19.02.2009г. до 21.06.2012г., законна
лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 06.07.2012г. до
окончателното изплащане на вземането и съдебни разноси - държавна такса
в размер 25.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер 120.00 лв., за които
суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № 827/2012г. по описа на РС -

Козлодуй и е образувано изпълнително дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., рег. № *** при ОС - Враца, поради погасяване на вземанията по давност; обезсилен е изпълнителен лист, издаден на 10.07.2012г. в полза на „Юробанк и Еф Джи България” АД /„Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК ***/ по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС – Козлодуй; осъдено е дружеството да заплати на И. М. М. направените разноски в процеса общо 46,80 лв.; да заплати по бюджетната сметка на Районен съд - Козлодуй държавна такса за водене на делото, от която ищецът е бил освободен, в размер 50,00 лв.; да заплати на адв. М. С. от АК - Враца, общо сумата 402,33 лв., представляваща адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от ЗА за оказана правна помощ по делото на ищеца И. М. М..

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение на Козлодуйския районен съд е неправилно, постановено при грубо нарушение на принципа на състезателното начало, равенство на страните и установяване на истината, тъй като съдът не е взел под внимание образуваното изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б., копие от което е изискано и приложено по делото и е приобщено към доказателствения материал по делото. Поддържа, че въпреки това в постановеното решение никъде не става дума за образувано изпълнително дело през 2012г. и за предприетите принудителни действия по него; напротив съдът е констатирал, че след датата на издаване на изпълнителния лист, не е образувано изпълнително дело в продължение на повече от пет години, който извод е в пълно противоречие с фактическата обстановка по делото и с посоченото изпълнително дело. Посочва, че съдът не е взел под внимание факта, че първото изпълнително дело е образувано през 2012г., когато е действало ППВС № 3/18.11.1980г., съгласно чиито постановки давността за вземането не е текла до постановяване на ТР № 2/2013г. от 26.06.2015г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, и е започнала да тече от 26.06.2015 г. Изтъква, че новото изпълнително дело № 2469/2019г., образувано при ЧСИ М. Н. с рег. № ***, е образувано преди изтичането на давностния срок, тъй като с молбата за образуване на делото са поискани да бъдат извършени и изпълнителни действия - да бъде насрочена дата за извършване на опис на движими вещи, а след това вискателят отново е депозирал молби с изрични искания за извършване на принудителни действия, с които молби е прекъсвал давността, течаща по отношение на процесното вземане. Твърди, че в резултат на предприетите принудителни

действия в периода 14.02.2022г. - 05.10.2022г. по делото регулярно постъпват принудително събрани суми, като последната сума е постъпила на 05.10.2022г. Счита за неоснователен и неподкрепен с доказателства извода на съда, че давността на вземането е започнала да тече от настъпване на „автоматичната предсрочна изискуемост“ на вземането, която е настъпила на 10.07.2012г. Поддържа, че отчитайки постановките на ППВС № 3/18.11.1980г., че давност не е текла до постановяването на ТР № 2/2013г. от 26.06.2015г., счита, че давността за вземането е изтекла на 26.06.2020г., през който период са предприемани редица принудителни действия. Моли, въззивният съд да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск, като неоснователен и недоказан и да му присъди разноските в настоящето производство; в случай че съдът потвърди първоинстанционното решение, прави възражение за прекомерност на заплатено адвокатско възнаграждение на въззиваемия.

В срока по чл.263 от ГПК от въззиваемия И. М. М., ЕГН *****, чрез пълномощника му адв. М. С., е постъпил писмен отговор, с който оспорва като неоснователна въззивната жалба. Счита, че решението на първоинстанционния съд е правилно, законосъобразно и мотивирано, а подадената въззивна жалба е неоснователна. Твърди, че съдебния състав е обсъдил всички доказателства и искания на страните, като изключително подробно е посочил защо и на какво основание е приел, че иска следва да бъде уважен, като не е допуснал твърдените от жалбоподателя пороци. Поддържа, че макар в решението да не е посочено, че е приложено изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б., в мотивите си съда се е съобразил и анализирал действията, които взискателят е предприемал по това дело, поради което този пропуск не е съществен, а още по - малко може да е от категорията на тези които да направят решението неправилно или незаконосъобразно. Посочва, че единственото действие, предприемано от взискателя по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. е наложен заповед на банковата сметка на длъжника на 07.11.2012г., с оглед на което ех lege същото е прекратено на 07.11.2014г., който факт е безспорен и се признава дори от ответника в отговора на исковата молба. От този момент е започнала да тече нова погасителна давност за цялото вземане, която е изтекла на 07.11.2019г. преди образуване на изпълнително дело № 2469/2019г. на ЧСИ М. Н. на 19.11.2019г., т.е. след изтичане на давността.

Изтъква, че посочената в молбата на „ЕОС Матрикс” ЕООД за образуване на изпълнителното дело дата и номер - изх. № 19-ЧСИ -02399/16.09.2019г. изхождат от възискателя и същата не е меродавна и не може да прекъсне давността, тъй като молбата с тази дата е входирана при съдебния изпълнител два месеца по - късно. Твърди, че изпълнителното производство по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. е прекратено по силата на закона на 07.11.2014г., независимо от това, че съдебният изпълнител не е прекратил с постановление изпълнителното производство в този момент, и от тази дата, а не от 26.06.2015г. е започнала да тече давността за вземането, поради което Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. по т.д. № 2/2013г. на ОСГТК, ВКС не намира приложение в настоящия случай. Моли съда да потвърди, като правилно и законосъобразно, обжалваното решение на РС – Козлодуй, като претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски, включително за платено адвокатско възнаграждение.

Във въззивното производство доказателства не са събирани.

При проверка на допустимостта и редовността на въззивната жалба настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК и отговаря на изискванията на чл. 260 и чл. 261 ГПК. При констатираната допустимост на жалбата, съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Първоинстанционното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита, предявено с исковата молба на ищеца.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба, с която е предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК от И. М. М., ЕГН ***** от гр.Козлодуй, обл.Враца, в качеството му на наследник на М. Т. М., ЕГН *****, против „Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК ***, гр. София, с искане за признаване за установено, че ищецът не му дължи сумата 878.28 лв., от които: 695.72 лв. - главница, договорна лихва в размер 182.56 лв. от 19.02.2009г. до 21.06.2012г., законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 06.07.2012г. до окончателното изплащане на вземането и съдебни разноски - държавна такса в размер 25.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер 120.00 лв., за които суми е издаден

изпълнителен лист по ч.гр.дело № 827/2012г. по описа на РС - Козлодуй и е образувано изпълнително дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., рег. № *** при ОС - Враца, поради погасяване на вземанията по давност; за обезсилване на издадения на 10.07.2012 г. по ч.гр.дело № 827/2019 година на РС - Козлодуй изпълнителен лист, както и за присъждане на направените по делото разноси.

В исковата молба ищецът И. М. М. твърди, че на 10.07.2012г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС - Козлодуй в полза на „Юробанк и Еф Джи България“ АД срещу М. Т. М. за посочените по-горе суми, че след издаване на изпълнителния лист не е образувано изпълнително дело срещу длъжника в продължение на повече от пет години, поради което вземането е погасено по давност. Посочва, че въз основа на изпълнителния лист и подадена на 14.11.2019г. молба от „Еос Матрикс“ ЕООД, е образувано изпълнително дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., рег. № ***, район на действие - ОС - Враца, срещу длъжника М. Т. М., като с молбата за образуване вискателят е поискал да бъде направена справка за банкови сметки на длъжника. Към молбата за образуване е приложен договор за прехвърляне на вземания и приложение, съдържащо списък на индивидуализираните и прехвърлени вземания, в който фигурира и длъжникът, с който „Юробанк България“ АД е прехвърлила на „Еос Матрикс“ ЕООД, вземанията си срещу М. Т. М.. Покана за доброволно изпълнение не е била връчена на длъжника. Изтъква, че на 15.11.2019г. е наложен запор на банковите сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД, но по делото не са постъпвали суми, вследствие наложения запор, както и няма данни длъжникът да е правил доброволни плащания. Твърди също, че на 14.04.2021 г. вискателят отново е поискал налагане на запор на банковите сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД, а на 26.08.2021 г. е поискал насрочване на опис на движими вещи, находящи се на адреса на длъжника. Поддържа, че с разпореждане от 25.10.2021 г. съдебният изпълнител е спрял производството по делото поради смърт на длъжника, а по молба на вискателя с разпореждане от 16.08.2022г. е конституирал настоящия ищец И. М. М., като длъжник в изпълнителното производство, в качеството му на единствен наследник на починалия длъжник. След конституирането му в производството, длъжникът получил призовка за доброволно изпълнение, но отново не са последвали плащания. Посочва, че вземането, предмет на

принудителното изпълнение, се погасява с общата петгодишната погасителна давност, тъй като е такава по договор за кредит, че давността е започнала да тече от настъпването на автоматичната предсрочна изискуемост на дълга по кредита и не е прекъсната с предявяване на заявлението по чл.417 от ГПК на 10.07.2012г., че за най - късната възможна дата, от която е започнала да тече давността за вземането, може да се приеме датата, на която е подадено заявлението по чл.417 ГПК в съда и е издадена Заповед за изпълнение № 522/10.07.2012г. по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС - Козлодуй и изпълнителен лист, т.е. от 10.07.2012г., и до 10.07.2017г. общата погасителна давност по отношение на вземането е изтекла. Изтъква, че тъй като към 10.07.2017г. не е било образувано изпълнително дело и поради това не са извършвани действия на принудително изпълнение, давността не е била прекъсната. Твърди, че до образуването на ИД № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н. на 14.11.2019г., е изтекла петгодишната давност, че първото изпълнително действие по това дело, прекъсващо давността за вземането, е молбата за налагане на заповест за заповест на банковата сметка на длъжника, но тъй като това действие е поискано и извършено след погасяване на вземането по давност, то няма правно действие, както нямат правно действие и последващите молби, с които е поискано извършване на опис на движими вещи и конституирането на ищеца като длъжник в производството. Посочва, че с погасяване на главницата на задължението са погасени и акцесорните задължения за лихви по силата на чл.119 от ЗЗД, както и за разноските, направени в заповедното производство.

В срочно подаден отговор ответникът „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК ***, гр. София оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че на основание издадения изпълнителен лист от 10.07.2012г. по молба на „Юробанк и ЕФ Джи България“ АД срещу длъжника М. Т. М. е образувано изпълнително дело № 10251 /2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие Софийски градски съд, по което са предприемани изпълнителни действия, последното от които е извършено на 07.11.2012г. - наложен е заповест върху банковата сметка на длъжника. Поддържа, че по делото не са предприемани други изпълнителни действия, с оглед на което ех lege същото е прекратено на 07.11.2014г. Счита, че с оглед постановките на ППВС № 3 от 18.11.1980г., до прекратяване на изпълнителното дело давност не е текла; същата е започнала да тече след прекратяване на делото - 07.11.2014г. След прекратяването на изпълнителното дело, в качеството му на цесионер по договор за цесия от 18.01.2016г., сключен с „Юробанк и ЕФ Джи България“ АД, е депозирал молба за връщане на изпълнителния лист от ЧСИ М. Б.; на основание издадения изпълнителен лист по ч.гр.д. № 827/2012г. по описа на РС Козлодуй, с молба изх. № 19-ЧСИ-02399/16.09.2019г. до ЧСИ М.

Н., рег. № ***, с район на действие ОС - Враца, е поискал образуване на изпълнително дело срещу М. Т. М. и е посочил способ за изпълнение по делото – насрочване на дата за извършване на опис и оценка на движимите вещи на длъжника, и е поискал извършване на справки в Регистъра на банковите сметки и сейфове на името на длъжника за съществуването на регистрирани банкови сметки, като при наличието на такива да бъде наложен запор на най-скоро откритата такава. Поддържа, че поисканите с молбата за образуване на делото изпълнителни действия, се явяват такива, прекъсващи давността с оглед на тяхното естество /ТР №2/2015г. ОСГТК т. 10/. Посочва, че нов петгодишен давностен срок по отношение на вземането е започнал да тече от 07.11.2014г., когато е прекратено изпълнителното дело, който е бил прекъснат с подадената молба за образуване новото изпълнително дело на 16.09.2019г. с поисканите принудителни действия - опис на движими вещи и запор на банкови сметки. Изтъква, че в резултат на направените искания в молбата за образуване на делото, са извършени валидни изпълнителни действия – на 15.11.2019г. е наложен запор върху банковата сметка на длъжника М. М. в „Банка ДСК“ ЕАД. На 14.04.2021 г. е депозирал молба с искане да бъде наложен запор върху банковите сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД; на 26.08.2021г. е депозирал молба с искане за насрочване на дата за оценка и опис на движимите вещи на длъжника, находящи се на адреса му; последвали са действия по конституирането на И. М. М., като длъжник по делото, в качеството му на наследник на починалия М. М., и изпращане на покана за доброволно изпълнение до новия длъжник. Искане от съда да отхвърли предявения иск, като в противен случай прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

При така подадените искова молба и отговор, в производството пред районния съд са събрани писмени доказателства и са приложени заверени копия от материалите по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие Софийски градски съд и изпълнително дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., рег. № ***, район на действие - ОС - Враца. Първоинстанционният съд е приел дословно изложените в исковата молба обстоятелства, като без да споменава в решението си приложеното изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие СГС и без да излага свои мотиви, е приел за основателни направените от ищеца искания.

За да се произнесе по основателността на жалбата, въззивният съд обсъди събраните в първоинстанционното производство доказателства поотделно и в тяхната пълнота, при което приема следното:

Установено е по делото, че по ч. гр. дело № 827/2012 г. по описа на Районен съд Козлодуй, в полза на „Юробанк и ЕФ Джи България“ АД против М. Т. М., ЕГН ***** от гр.Козлодуй, обл.Враца, е издадена Заповед №

522 от 10.07.2012 г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК, както и изпълнителен лист от същата дата, за сумата 878.28 лв., от която: 695.72 лв. - главница, договорна лихва в размер 182.56 лв. от 19.02.2009г. до 21.06.2012г., законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 06.07.2012г. до окончателното изплащане на вземането и съдебни разноски - държавна такса в размер 25.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер 120.00 лв.

Въз основа на издадения изпълнителен лист на 05.11.2012г. е образувано изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие СГС за принудително събиране на сумите по листа, като с молбата взискателят е поискал от съдебния изпълнител да извърши цялостно проучване на длъжника и да определи способа на изпълнение, на основание чл.18 от ЗЧСИ.

На 07.11.2012 г. съдебният изпълнител е изпратил заповрни съобщения до десет банки на територията на Република България, с които е наложен заповр върху сметките на длъжника.

Изпратената до М. Т. М. покана за доброволно изпълнение изх. № 85770/07.11.2012г. не е получена от длъжника, видно от липсата на отбелязване на гърба на поканата и на известието за доставяне на „Български пощи“ ЕАД.

На 23.04.2015г. съдебният изпълнител е извършил справка по лице в СВ-Козлодуй и СВ-Оряхово за притежавани от длъжника недвижими имоти.

Установява се също, от приложените по изпълнителното дело извадки от договор за възлагане на вземания /цесия/ от 18.01.2016г. и приложенията към него, че „Юробанк България“ АД, в качеството си на цедент, е прехвърлила на „Еос Матрикс“ ЕООД, в качеството му на цесионер, процесните вземания на М. Т. М., произтичащи от Договор за кредитна карта № BG-EC245511/19.02.2009г. По силата на представеното по делото пълномощно, цедентът е упълномощил цесионера „Еос Матрикс“ ЕООД да уведоми от името на цедента всички длъжници по прехвърлените вземания, съгласно чл.99, ал.3 ЗЗД.

С молба вх. № 15673/25.02.2016г. „Еос Матрикс“ ЕООД е поискало на основание чл.429 ГПК да бъде конституирано като взискател по изпълнителното дело във връзка със сключения договор за цесия от 18.01.2016г., както и да насочи принудителното изпълнение срещу всички задължени лица.

На 14.10.2016г. съдебният изпълнител е извършил нова справка по лице в СВ-Козлодуй и СВ-Оряхово за притежавани от длъжника недвижими имоти. На същата дата са изискани и справки от 25 банки в страната за притежавани от длъжника банкови сметки. Изискана е информация от „Пътна полиция“ при СДМВР-София, от която е установено, че М. М. не притежава ППС.

Изпратеното до М. Т. М. съобщение за доброволно изпълнение изх. №

41482/26.04.2018г. не е получено от длъжника, видно от липсата на отбелязване на гърба на съобщението и на известието за доставяне на „Български пощи“ ЕАД.

По молба на „Еос Матрикс“ ЕООД от 18.06.2019г. с постановление от 25.06.2019г. е прекратено изпълнителното производство по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие СГС, на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК – по писмено искане на взыскателя.

От приетото по делото копие от изпълнително дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., рег. № ***, район на действие - ОС Враца, се установява, че същото е образувано по молба „Еос Матрикс“ ЕООД (с негов изх. № 19-ЧСИ-02399/16.09.2019г.) вх. № 6096 от 14.11.2019 г. в кантората на ЧСИ срещу М. Т. М. за принудително събиране на сумите по посочения по-горе изпълнителен лист от 10.07.2012г., като молителят се е легитимирал като кредитор със сключения договор за прехвърляне на вземания /цесия/ от 18.01.2016г. С молбата взыскателят е поискал от съдебния изпълнител да изпрати покана за доброволно изпълнение до длъжника, в която да насрочи и дата за извършване на опис и оценка на движими вещи на адреса на задълженото лице, да приеме и връчи уведомление до длъжника за извършената цесия, да извърши справка в Регистъра на банковите сметки и сейфове на името на длъжника за налични банкови сметки на негово име, като при наличието на такива да наложи заповест за най-скоро откритата. Към молбата са приложени оригиналите на Заповед № 522 от 10.07.2012 г. за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК и изпълнителния лист по ч. гр. дело № 827/2012 г. по описа на Районен съд Козлодуй, както и документи, удостоверяващи извършената цесия, вкл. уведомлението за цесията до длъжника.

С разпореждане от 14.11.2019г., на основание чл.434 ГПК, ЧСИ М. Н. е образувал изпълнителното дело и е разпоредил да се извършат исканите от взыскателя допустими по ГПК действия.

След образуване на изпълнителното дело съдебният изпълнител е извършил справка в Регистъра на банковите сметки и сейфове на името на длъжника за налични банкови сметки на негово име.

На 22.11.2019 г. съдебният изпълнител е изпратил заповестно съобщение до „Банка ДСК“ ЕАД, получено в банката на 26.11.2019г., с което е наложил заповест върху банковата сметка на длъжника М. М. в тази банка. На 14.04.2021 г. е депозирана молба от взыскателя до ЧСИ М. Н., с искане да бъде наложен заповест върху банковите сметки на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД. След това на 26.08.2021г. е депозирана нова молба от взыскателя до съдебния изпълнител с искане да бъде насрочена дата за оценка и опис на движимите вещи на длъжника, находящи се на неговия адрес.

С разпореждане от 25.10.2021г. съдебният изпълнител е разпоредил спиране на изпълнителното производство по делото, поради смъртта на

длъжника по изпълнението, а след представяне на удостоверение за наследници на същия от страна на вискателя, с разпореждане от 16.08.2022г. съдебният изпълнител е конституирал И. М. М., като длъжник по делото, в качеството му на наследник на починалия М. М.. До конституирания длъжник И. М. е изпратена покана за доброволно изпълнение от 16.08.2022г., получена от него на 26.08.2022г., с която същият е уведомен за конституирането му по делото, както и за актуалният размер на задължението, като му е предоставен срок за доброволно погасяване на вземането.

По изпълнителното дело не са приложени доказателства за извършвани други конкретни изпълнителни действия, изграждащи един или повече от законоустановените способи за осребряване на имуществото на длъжницата.

При така възприетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК, предмет на спора по който е отричаното от ищеца право на принудително изпълнение за вземането на ответника, поради погасяването му по давност. За основателността на предявения иск следва да се установи, че от настъпването на изискуемостта на вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван. В тази връзка в доказателствена тежест на ищеца е да установи момента на настъпване на изискуемостта на отричаното от него право, а в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността.

По въпроса прекъсва ли се давността с образуване на изпълнително дело и тече ли тя докато трае изпълнителния процес следва да бъдат съобразени както постановките на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. дело № 3/80 г. на Пленума на ВС, така и тези на Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, както и на Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 3/2020 г., ОСГТК, и трите имащи задължителен характер за прилагане от съдилищата. При съобразяване на същите, съдът приема, че от датата на образуване на изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие СГС до приемането на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС действащо е било ППВС № 3/18.11.1980 г., според което образуването на изпълнителното дело е прекъснало започналата да тече от датата на изискуемостта на вземанията погасителна давност и по време на изпълнителния процес давност не тече, а след датата на

постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС и съобразно разрешенията дадени в самото ТР, давността може да тече и по време на изпълнителния процес, но се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ.

Следва също да се обсъди и института на прекратяване на изпълнителното производство поради т.нар. „перемция” и последиците от това за прекъсването на погасителната давност.

В решение № 252/17.02.2020 г. по гр. д. № 1609/2019 г., III гр. отд., ГК, постановено по реда на чл. 290 ГПК, се посочва, че както доктрината, така и съдебната практика несъмнено са приемали, вкл. и преди ТР № 2/2015 г. на ВКС, ОСГТК, че в случаите, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради т. нар. „перемпция” и то по силата на закона, независимо дали съдебният изпълнител е издал постановление в този смисъл, имащо декларативно, а не конститутивно действие. Различието е относно датата, от която започва да тече новата погасителна давност за вземането в случаите, когато перемпцията е настъпила при действието на ППВС № 3/1980 г. и при действието на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК. Прието е, че ако съставът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е осъществен към дата, предхождаща датата 26.06.2015 г., новата погасителна давност за вземането по чл. 117, ал. 1 ЗЗД започва да тече от датата на изтичане на релевантния (двугодишен) срок, а ако е осъществен към дата, следваща приемането на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, новата погасителна давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Доколкото изпълнителното производство по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. с рег. № *** с район на действие СГС е образувано при действието на ППВС № 3/18.11.1980 г., именно задължителното тълкуване на чл. 116 от ЗЗД дадено с него е било приложимо в отношенията между страните и съдебния изпълнител до последващата му отмяна с тълкувателното решение от 26.06.2015 г. С оглед даденото разрешение в цитираното постановление погасителната давност се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, а докато трае изпълнителното производство същата се спира. От горното следва, че с подаването на молбата от 05.11.2012 г. за образуване на изпълнителното дело първоначалният вискател „Юробанк и ЕФ Джи България” АД е прекъснал

теченето на давностния срок, като същият е спрян до постановяването на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, с т. 10 на което е обявено, че предходното постановление е изгубило действие, респ. до прекратяване на изпълнителното дело, ако е преди този срок, респективно от тази дата започва да тече давност по материалното правоотношение.

След образуване на изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. - на 07.11.2012 г. съдебният изпълнител е наложил заповест върху сметките на длъжника, след което в рамките на две години, не са извършени никакви изпълнителни действия, нито по искане на взыскателя, нито служебно от ЧСИ, които да водят до прекъсване на давността. По наложените заповести не са постъпвали суми, нито пък такива са плащани доброволно от длъжника, видно от липсата на отбелязвания върху гърба на изпълнителния лист. Разпоредбата на чл. 433, ал.1, т.8 ГПК предвижда, че изпълнителното производство се прекратява когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години. Тази норма представлява своеобразна санкция за бездействието на взыскателя след образуване на изпълнителното производство и произтича от спецификата на същото. В този смисъл висиящността на изпълнителния процес се поддържа не служебно, а от взыскателя, който трябва да посочва изпълнителен способ, да иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Ето защо ако взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, без да е необходим допълнителен юридически факт, а постановлението на съдебния изпълнител единствено констатира осъществяването на предвидените в закона материални предпоставки – в продължение на две години взыскателят да не е поискал извършването на изпълнителни действия.

Изложеното води до извод, че на 07.11.2014 г. изпълнителното производство по изпълнително дело № 10251/2012г. по описа на ЧСИ М. Б. е прекратено по право на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, въпреки издаденото впоследствие постановление от 25.06.2019г. за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК – по писмено искане на взыскателя. Това е така, тъй като в течение на

двегодишния период по чл. 433, ал.1, т. 8 от ГПК след налагането на запорите дружеството възискател не е поискало извършване на други изпълнителни действия формиращи конкретен изпълнителен способ, нито пък съдебният изпълнител е извършвал такива.

В изпълнение на извършеното възлагане по чл. 18 ЗЧСИ съдебният изпълнител е извършил проучване на имущественото състояние на длъжника чрез справки в СВ-Козлодуй и СВ-Оряхово за притежавани от длъжника недвижими имоти на 23.04.2015г. и на 14.10.2016г., както и чрез справки от 25 банки в страната за притежавани от длъжника банкови сметки и от „Пътна полиция“ при СДМВР-София, които обаче не представляват изпълнителни действия, съгласно посоченото ТР, и не могат да доведат до прекъсване на давността. По същите причини с подаването на молба вх. № 15673/25.02.2016г., съдържаща искане „ЕОС Матрикс“ ЕООД да бъде конституирано като нов възискател по изпълнителното дело, на основание чл. 429 от ГПК и договор за цесия, сключен с първоначалния възискател, не е прекъсната погасителната давност. Макар и подадена след приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК и преди изтичане на давността, молбата не представлява същинско действие на принудително изпълнение, което прекъсва давността, тъй като с нея не са поискани изпълнителни действия. Действия по принудително изпълнение, по смисъла на чл. 116, б. "в" от ЗЗД, представляват такива действия, които пряко са насочени към събиране на вземането, искането за които е адресирано до съдебния изпълнител, т.е. само онези действия, които са пряко насочени към имуществената сфера на длъжника с цел удовлетворяване на съдебно признатото право на възискателя.

Както бе посочено по-горе, ако е осъществен съставът на чл. 433, ал.1, т.8 ГПК, новата погасителна давност за вземането започва да тече от изтичане на 2-годишния срок по посочената разпоредба (с оглед приетото по-горе, че ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, т. 10 не намира приложение спрямо приключили до постановяването му изпълнителни производства), независимо от това, че съдебният изпълнител не е прекратил с постановление изпълнителното производство.

Тъй като прекратяването на изпълнително дело е преди приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК и предвид изложеното по-горе, по отношение на погасителната давност следва да се приложи тълкуването, дадено в предшестващото ППВС № 3/1980 г. Съобразно него, погасителна давност не е текла докато е траел този изпълнителен процес (т.е. до 07.11.2014 г.) и че новата погасителна давност за вземането е започнала да тече от датата на прекратяване на изпълнителното производство – от 08.11.2014 г., а не от 26.06.2015 г., когато е постановено ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013

година на ОСГТК на ВКС. Доколкото вземането е установено със заповед за изпълнение, която не е оспорена и е влязла в сила, съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, новата погасителна давност за принудителното удовлетворяване на изпълняемото право в случая е петгодишна. В този смисъл е и съдебната практика – Решение № 37/24.02.2021 по дело № 1747/2020 г. на ВКС, ГК, IV г.о.

Предвид липсата на релевантни изпълнителни действия в продължение на петгодишен период (от 08.11.2014 г. до 08.11.2019 г.), в който не са настъпили и обстоятелства, които да прекъсват давността, то същата е изтекла на 08.11.2019 г. и считано от тази дата е погасена възможността претендираните суми да се събират принудително.

Молбата на вискателя „ЕОС Матрикс“ ЕООД, с която е поискал от ЧСИ М. Н. да образува ново изпълнително дело - № 2469/2019г. по негов опис, да насрочи дата за извършване на опис и оценка на движими вещи на адреса на задълженото лице, да наложи заповед за банкиране на длъжника, е подадена на 14.11.2019 г. в кантората на ЧСИ, респ. заповедта на сметката на длъжника М. М. в „Банка ДСК“ ЕАД, е наложен на 26.11.2019г., когато е получено заповедното съобщение в банката, т.е. след посочената дата - 08.11.2019 г., поради което погасителната давност за вземането му по изпълнителния лист против ищеца в настоящото производство вече е била изтекла. Поради това и подаването на тази молба не е произвело последиците, предвидени в чл. 116, б. "в" ЗЗД, респ. чл. 117, ал. 1 ЗЗД, тъй като тези последици настъпват само по отношение на вземане, което не е погасено по давност.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че вземането на ответника в настоящото производство по изпълнителен лист от 10.07.2012 г., издаден въз основа на заповед за изпълнение № 522/10.07.2012 г. по ч.гр. дело № 827/2012 г. по описа на РС - Козлодуй, по който е образувано изп. дело № 2469/2019г. по описа на ЧСИ М. Н., е погасено по давност, поради което и сумите по изпълнителния лист са недължими. Поради това предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК, се явява основателен и като такъв следва да се уважи.

По тези съображения първоинстанционното решение в частта му, с която е признато за установено, че И. М. М., в качеството му на наследник на М. Т. М., не дължи на „Еос Матрикс“ ЕООД сумата 878.28 лв., от които:

695.72 лв. - главница, договорна лихва в размер 182.56 лв. от 19.02.2009г. до 21.06.2012г., законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението - 06.07.2012г. до окончателното изплащане на вземането и съдебни разноси - държавна такса в размер 25.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер 120.00 лв., поради погасяване на вземанията по давност, е правилно и следва да бъде потвърдено в тази част. С оглед на този резултат решението следва да бъде потвърдено и в частта за разноските.

Искането на ищеца за обезсилване на изпълнителния лист на основание погасяване на задължението, обективизирано в него по давност, е неоснователно и следва да се отхвърли. Влязлото в сила решение, с което е уважен искът по чл. 439 ГПК, е основание за прекратяване на изпълнителното дело от съдебния изпълнител (чл. 433, ал. 1, т. 7, пр. 1 ГПК), но не и за обезсилване на изпълнителния лист. Като е обезсилил изпълнителния лист, издаден на 10.07.2012г. в полза на на „Юробанк и Еф Джи България“ АД /„Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК ***/ по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС – Козлодуй районния съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено в тази част и вместо него постановено друго решение, с което искането на ищеца И. М. М. за обезсилване на изпълнителния лист бъде отхвърлено, като неоснователно.

По разноските в процеса:

С оглед резултата от обжалването, отправеното своевременно искане и на основание чл. 273, във вр. с чл. 78, ал. 3 от ГПК, на въззиваемата страна се дължат направените в хода на въззивното производство разноси за адвокатско възнаграждение.

От страна на процесуалния представител на въззивното дружество е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемия. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 26.05.2023г. въззиваемия е заплатил на адв. М. С. възнаграждение в размер на 450, 00 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения при материален интерес от 1023, 33 лева минималния размер на адвокатското възнаграждение е 402, 33 лв. С оглед фактическата и правна сложност на делото, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът намира, че адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемия следва да бъде намалено на 405,00 лв.

С оглед цената на иска въззивното решение не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 69, ал. 1, т. 1 ГПК.
Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 62 от 12.03.2023г., допълнено с определение № 480 от 10.05.2023г. в частта за разноските, по гр.д. № 1313/2022г. на Районен съд – Козлодуй в частта, в която е обезсилен изпълнителен лист, издаден на 10.07.2012г. в полза на „Юробанк и Еф Джи България” АД /„Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК ***/ по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС – Козлодуй и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ искането на И. М. М., ЕГН *****, в качеството му на наследник на М. Т. М., ЕГН *****, за обезсилване на изпълнителен лист, издаден на 10.07.2012г. в полза на „Юробанк и Еф Джи България” АД /„Еос Матрикс” ЕООД, ЕИК ***/ по ч.гр.дело № 827/2012г. на РС – Козлодуй, на основание погасяване на задължението, обективизирано в него по давност, като неоснователно.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 62 от 12.03.2023г., допълнено с определение № 480 от 10.05.2023г. в частта за разноските, по гр.д. № 1313/2022г. на Районен съд – Козлодуй, в останалата част.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от управителите си Р. И. М. - Т. и Т. Т. В., ДА ЗАПЛАТИ на И. М. М., ЕГН *****, направените разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер 405,00 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____